

РЕШЕНИЕ

№ 1145

гр. София, 23.02.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.01.2017 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Ани Андреева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разглежда дело номер **11799** по описа за **2016** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 19.10.2016 г. по НАХД № 6138/2016 г. на СРС, НО, 2-ри състав е изменено Наказателно постановление (НП) № К-15088 от 10.03.2016г., издадено от гл. директор на Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите (КЗП) за нарушения на разпоредбата в частта, с която на основание чл. 45, ал. 1 от ЗПК е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 4000 лева на „А. Ф.“ с ЕИК[ЕИК], за нарушение на чл. 11, ал. 3 от Закона за потребителския кредит (ЗПК), като е намален размера на наказанието до установения в закона минимум от 300 лева и е отменено НП в частта, с която на основание чл. 45, ал. 1, от ЗПК е наложено административно наказание – „имуществена санкция“ в размер на 4000 лева „А. Ф.“ с ЕИК[ЕИК], за нарушение на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК.

Срещу така постановеното решение е подадена касационна жалба от КЗП в частта на решението по т. 2 с оплакване за неправилност поради нарушение процесуалните правила.

В съдебно заседание касаторът, не изпраща процесуален представител.

Ответникът, чрез адв. Д. изразява становище, че решението е правилно и законосъобразно. Представя и писмени бележки.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана. Предлага обжалваното решение да се остави в сила.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не е налице наведеното касационно основание.

В производството пред СРС е установено, че [фирма] е търговец по смисъла на чл. 1, ал. 1 от Търговския закон, вписан в Търговския регистър с ЕИК[ЕИК]. Съгласно Заповед на Подуправителя на БНБ, ръководещ управление „Банков надзор" № БНБ - 40267/ 20.03.2014г. дружеството било вписано в регистъра на финансовите институции при БНБ по чл.3, ал.2 от Закона за кредитните институции. В това качество дружеството предоставяло кредитна услуга чрез финансовия инструмент „Бяла карта".

През месец ноември 2014г. свидетел С. Н. С. отправил заявление за кандидатстване по финансовия продукт чрез телефонно обаждане на националния телефон на [фирма]. След изготвена оценка на неговата кредитоспособност било взето решение за отпускането на кредитен лимит в негова полза от 1100,00 лева.

На 25.11.2014г. в [населено място] между клиента и кредитната институция бил сключен договор, по силата на който свид. С. получавал платежен инструмент кредитна карта с № 424233 с посочения размер на кредитен лимит. Срокът на договора бил две години. Съгласно чл. 3 от него кредитополучателят можел по всяко време да усвоява суми от предоставената главница до максималния размер от 1100,00 лева. Било уговорено и до всяко второ число на месеца да заплаща текущото си задължение за предходния. Съгласно чл.3, ал. 3, т. 4 от договора в размера на „текущото задължение" влизали и суми за неустойки за неизпълнение, лихви за забава и разходи за събиране, в случай, че такива са били начислени през текущия месец. Тези суми били включвани и към „общото задължение" на кредитополучателя към всеки момент от действието на договора съгласно чл.3, ал.4 от съглашението. В Раздел V, „Права и задължения на страните", чл. 16 от Договора, страните уговорили, че кредитодателят се задължава при отправена писмена молба от страна на кредитополучателя да предоставя пълна и точна информация за изплатените до момента, респ. оставащи за плащане, погасителни вноски по договора за кредит, съгласно чл.11, ал.1, т.12 от Закона за потребителския кредит. Цитираният нормативен текст, към който била извършената препратка, гласял, че „договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа: информация за правото на потребителя при погасяване на главницата по срочен договор за кредит да получи при поискване и безвъзмездно, във всеки един момент от изпълнението на договора, извлечение по сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания; погасителният план посочва дължимите плащания и сроковете и условията за извършване на тези плащания; планът съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент, и когато е приложимо, допълнителни разходи...". В чл.19 от Договора нормата на чл.11, ал.1, т.12 от ЗПК също била цитирана във връзка

с правата на кредитополучателя да получава извлечение под формата на погасителен план за извършени и предстоящи плащания.

Същевременно в чл.12, ал.1 от Договора било уговорено, че „в случай, че кредитополучателят не погаси текущото си задължение на посочения в този договор падеж, същият е длъжен да предостави на кредитодателя обезпечението по чл.15 от Договора, както и да заплати сума в размер на 15% от максималния кредитен лимит, която да послужи за частично погасяване на задължението му в срока на чл.15 от Договора, а именно 3 работни дни от датата на падежа за заплащане на текущото си задължение." Б чл.21, ал.5 от Договора било записано, че „При забава на плащане на текущо задължение или на сумата по чл.12, ал.1 кредитополучателят дължи на кредитодателя разходи за действия по събиране на задължението в размер на 2,50 лева за всеки ден, до заплащане на съответното текущо задължение или на сумата по чл.12, ал.1 от договора. В случай, че кредитополучателят не представи допълнително обезпечение по чл.15 от договора, но заплати 15% от кредитния лимит, съгласно чл.12, ал.1, до 5-то число на съответния месец, същият не дължи разходи за действия по събиране на задължението по настоящата алинея, но дължи неустойка по чл.20 от Договора в размер на 10%". Съгласно изискванията на чл.33, ал.1 от ЗПК „При забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата," Според ал.2 „Когато потребителят забави дължимите от него плащания по кредита, обезщетението за забава не може да надвишава законната лихва."

На 07.10.2015г. потребителят С. чрез изпратено от личната си електронна поща писмо се обърнал към жалбоподателя с искане да му бъде предоставена справка - изготвен погасителен план за покриване на цялата сума по кредитната карта, която била натрупана в дълг. Молбата му била свързана с просрочено от него задължение по кредита и следвала извършено от него на 05.10.2015г. частично плащане на минимална вноска.

На същата дата - 07.10.2015г. свид.С. получил отговор чрез електронната си поща, в който кредитната институция го уведомявала, че може да му предостави единствено удостоверение за актуалния размер на неговото задължение. Поканили кредитополучателя, в случай, че желае такъв документ, да върне съответен отговор.

Междувременно на 06.07.2015г. във връзка със забава по изпълнение на задължения като кредитополучател на свид. С. били начислени разходи за събиране на задължението в размер на 2,50 лева. След като на 06.07.2015г. от него постъпила сума по кредита, така начисленият допълнителен размер за разноси бил заплатен. За всеки ден от периода от 06.10.2015г. до 14.10.2015г. също била начислявана сумата от 2,50 лева като разход по събиране на вземането при неговата забава. Задължението на кредитополучателя било изпълнено на 14.10.2015г., като тогава бил изплатен и сборът от сумите за разходи по събиране на задължението в размер общо на 20,00 лева. За всеки ден от периода от 06.11.2015г. до 13.11.2015г. също била начислявана сумата от 2,50 лева като разход по събиране на вземането при неговата забава. Задължението на кредитополучателя било изпълнено на 13.11.2015г., като тогава бил изплатен и сборът от сумите за разходи по събиране на задължението в размер общо на 20,00 лева.

Недоволен от поведението на [фирма] и по-конкретно от гвърдяно „нелоялно удържане на лихви по задължения", на 09.10.2015г. клиентът С. подал по електронен път жалба в Комисия за защита на потребителите.

На 18.11.2015г. с оглед проверка на случая свид. Ц., придружена от своя колега В. Й.,

посетили централното управление на жалбоподателя. Връчили жалбата на представител на дружеството, за което съставили констативен протокол № К - 0203113. С него изискали документи, сред които и актуална справка към момента за усвоените суми от потребителя, направените падежни вноски, начислените суми, неустойки, такси и други при неплащане на задълженията. Изискали и разяснение в какво се изразяват разходите за действия по събиране на задълженията в размер на 2,50 лева за всеки ден до заплащане на задължението. В отговор дружеството представило становище, с което обяснявало основанието за начисляване на сумата от 2,50 лева за събиране на вземанията, представило и копие от договора, стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити, приложение № 1 към договора за кредит, които документи били приобщени към преписката с протокол № К - 082646/26.11.2015г. Към тях фигурирала и актуална справка за кредитната карта, от която били видни изтеглените суми от потребителя по дати, начислените лихви, неустойка, разходи за събиране на вземанията, постъпили суми от потребителя и какво е погасено с тях. Било представено и удостоверение изх. № 3218/25.11.2015г. относно наличието на непогасени вземания на С. към датата на издаването му. Изрично в становището относно сумите от 2,50 лева било пояснено, че същите покривали действия по събиране на вземанията, а именно обаждания до клиента на всеки три дни с цел събиране на вноски и предоставяне на срок за плащане до 3 работни дни, обаждания с цел потвърждаване на извършено плащане, обаждания до посочено от клиента лице за контакт, обаждания до работодателя на клиента с цел информиране за просрочието и т.н. При невъзможност някое от така посочените лица да бъде открито, обажданията следвало да се извършват до 3 пъти на ден, което предполагало ангажирането на човешки и технически ресурс, включително административни разходи за поддръжка на софтуера, разходи за комуникационни услуги. След приобщаване на тези документи отново проверяващата изискала предоставянето на кореспонденцията, водена между кредитната институция и потребителя на 07.10.2015г. Същата била представена на 01.12.2015г. и съответно приобщена с протокол № К - 082651/01.12.2015г. към материалите по преписката. След запознаване с цялата представената документация и след като преценили наличието на извършени административни нарушения на правила за поведение, регламентирани в Закона за потребителския кредит от страна на жалбоподателя, служителите на КЗП с протокол № К 077205/04.12.2015г. поканили представител или упълномощено от него лице на дружеството да се яви в сградата на КЗП с оглед съставяне на акт за административно нарушение. На 09.12.2015г. в сградата на КЗП свидетелят Б. съставила акт за установяване на административно нарушение, а въз основа на него и процесното НП.

Настоящият съдебен състав намира за правилен доводът на въззивния съд, че НП № К-15088 от 10.03.2016 г. и АУАН № К-15088 от 09.12.2015 г., в частта за нарушение по чл. 10а, ал. 2 от ЗПК не отговаря на императивните изисквания на ЗАНН, тъй като не посочва кога е извършено твърдяното нарушение. Правилен е извода на СРС за липса в НП на посочена дата на извършване на нарушението, което е императивно изискване по чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Този факт сам по себе си се оказва съществено нарушение на процесуалните правила, ограничаващо правото на защита на наказаното лице и водещо до отмяната на НП. Тези задължителни реквизити на съставения АУАН, респективно НП представляват едни от съществените изисквания,

визирани в чл. 42 т. 3 и чл. 57, ал. 1, т.5 от ЗАНН досежно законосъобразност на санкционния акт. Неизпълнението на горните разпоредби засяга правото на защита и го ограничава в значителна степен, препятствайки възможността да се ангажират релевантни доказателства. По същество неизпълнението на разпоредбите чл. 42 т. 3 и чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН представлява съществено процесуално нарушение и е самостоятелно основание за отмяна на НП. Неоснователни са доводите на касатора, че посочването на 06.07.2015г. е датата на нарушението, тъй като в наказателното постановление е описано, че в периода от 06.07.2015г. до 14.10.2015г., както и от 06.11.2015г. до 14.10.2015г. е начислявана сумата от 2,50 лева. При така описаната фактическа обстановка не може да се достигне до извод на коя от посочените дати е извършено нарушение, както и кое от всичките деяния представлява нарушение.

При правилно установена от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 2-ри състав фактическа обстановка настоящата инстанция споделя изложените правни изводи на първоинстанционния съд. Въззивният съд детайлно и обстойно е анализирал приетите в процеса писмени и гласни доказателства, въз основа, на които е формирал правилни и законосъобразни изводи. Аргументирано и в пълно съответствие с нормите на приложимия материален закон са изследвани спорните по делото факти и обстоятелства, анализирани са в съвкупност всички събрани в административно-наказателното производство доказателства.

По изложените по-горе съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.10.2016 г. по НАХД № 6138 по описа за 2016 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 2-ри състав

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

